

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. J. B.**, bývajúceho v N., proti žalovanej **SESTONE, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Čajakova 1, IČO: 35 922 079, zastúpenej advokátskou kanceláriou Geško, Hulín a partneri s.r.o., so sídlom v Bratislave, Velehradská 33, IČO: 35 922 907, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ján Geško, **o zaplatenie 4 400 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 9 C 154/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2013 sp.zn. 4 Co 132/2012, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2013 sp.zn. 4 Co 132/2012 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 6. októbra 2011 č.k. 9 C 154/2009-98 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 1 414 € na účet právneho zástupcu žalovanej a náhradu trov štátu 11,40 € na účet súdu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca sa v konaní domáhal náhrady škody v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá mu bola spôsobená odcudzením hotovosti v prevádzke žalovaného. Súd dospel k záveru, že škoda na veciach žalobcu nebola spôsobená tými, ktorí pracujú v prevádzke žalovanej a súčasne žalobca nepreukázal, že si uplatnil právo na náhradu škody v zákonnej lehote 15 dní u žalovanej podľa § 436 Občianskeho zákonníka, preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. novembra 2013 sp.zn. 4Co 132/2012 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania vo výške 202,37 € v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu

žalovanej. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa a v podrobnostiach odkázal na jeho odôvodnenie. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že vec bolo potrebné posudzovať podľa ustanovení § 433 a nasl. Občianskeho zákonníka ako špeciálnych ustanovení vo vzťahu k všeobecnému ustanoveniu § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka. K odvolacím námietkam uviedol, že právne posúdenie je vždy vecou súdu a nie účastníka, preto súd nie je viazaný právnym posúdením veci účastníkom. Stotožnil sa aj so záverom okresného súdu, že v konaní nebolo preukázané porušenie prevenčnej povinnosti zo strany žalovanej podľa § 415 Občianskeho zákonníka s poukazom na výpoveď svedkyne S. Š.. Zamestnanie osoby uvádzača a ponuku úschovy osobných vecí v reštauračnom trezore nepovažoval za súčasť všeobecnej prevenčnej povinnosti žalovanej. K námietke o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že okresný súd posúdil vec len na základe iných právnych ustanovení, než žalobca a odôvodnenie jeho rozhodnutia malo náležitosti v súlade s ustanovením § 157 O.s.p. Spotrebiteľský zákon, na ktorý žalobca poukazoval, sa na prejednávajúcu vec nevzťahoval, pretože žalobca nebol poškodený žalovanou, ani jej zamestnancami, ale neznámymi osobami v priestoroch reštaurácie žalovanej. Zákon sa vzťahuje len na zodpovednosť poskytovateľov služieb vzťahujúcu sa k predmetu ich činnosti. Odvolací súd uzavrel, že zodpovednosť žalovanej nebola daná v zmysle ustanovenia § 433 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože žalobca svoje veci neuložil do úschovy žalovanej. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť svojho dovolania odôvodnil tým, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (odňatie možnosti účastníka konať pred súdom). Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu a súčasne aj rozhodnutie okresného súdu zrušil. Odňatie možnosti konať videl žalobca v tom, že rozhodnutia oboch súdov nižšieho stupňa boli nedostatočne odôvodnené v tom, prečo sa na skutkové dôvody v žalobe má vzťahovať výlučne ustanovenie § 433 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že súdy jeho žalobu neposúdili podľa ustanovení § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, nebola jeho žaloba riadne prejednaná a bolo mu odňaté právo na spravodlivosť. Za nesprávny považoval aj postup okresného súdu, ktorý sa nezaoberal ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa, na ktoré v konaní pred súdom prvého stupňa poukazoval. Odvolací súd následne pochybil tým, že sa pokúsil nahradiť odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia v časti týkajúcej sa aplikácie ustanovení § 415 v spojení s § 420 Občianskeho zákonníka a zákona

o ochrane spotrebiteľa na prejednávanej vec. Dovolateľ namietal aj nezdôvodnenie uprednostnenia svedeckej výpovede S. Š. pred ostatnými vykonanými dôkazmi. Poukázal na tú okolnosť, že svedkyňa pred svojou výpoveďou bola prítomná v pojednávacej miestnosti počas úvodných prednesov účastníkov a vypočula si, ako má správne vypovedať. Dovolateľ spochybnil vierohodnosť tohto dôkazu a namietal nesprávne skutkové zistenia súdov, na ktorých založili svoje rozhodnutia.

Žalovaná sa k podanému dovolaniu vyjadrila a uviedla, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho zamietnuť. Nedostatok v odôvodnení súdneho rozhodnutia nemožno podľa jej názoru považovať za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 6 Cdo 90/2012, 6 Cdo 91/2012. Mala zato, že rozhodnutia oboch súdov boli dostatočne odôvodnené a tvrdenia žalobcu v tomto smere sú nepravdivé. Svedeckú výpoveď S. Š. v prejednávanej veci považovala za irelevantnú, pretože súdy konštatovali, že nedošlo k porušeniu prevenčnej povinnosti žalovanou a pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a vznikom škody. Zopakovala, že z jej strany nedošlo k porušeniu žiadnej právnej povinnosti a že žalobca mal vedomosť o prítomnosti podozrivých osôb v prevádzke. Žiadala tiež náhradu trov dovolacieho konania v sume 202,86 € titulom trov právneho zastúpenia.

Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že tvrdený právny názor o tom, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nepredstavuje vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., je v súčasnej dobe prekonaný a zastáva ho už len senát 3 Cdo. Zopakoval svoje námietky k postupu odvolacieho súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí nahradil nedostatok v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu, pričom poukázal v tomto smere na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 4 Cdo 37/2011. Trval na podanom dovolaní pre vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska

prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolaateľ vo svojom dovolaní nenamietal vady konania podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Žalobca v dovolaní výslovne namietal, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či doplňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods. 1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). To znamená, že nie každé porušenie procesných predpisov súdom a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu vady konania, ktorú má na zreteli ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalobca vytýkal súdom oboch stupňov, že ich rozhodnutia neboli dostatočne odôvodnené v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. lebo sa nevysporiadali s aplikáciou

ustanovenia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, na ktoré dovolateľ v priebehu celého konania poukazoval, ako ani s ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa.

So zreteľom na tieto tvrdenia žalobcu sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerl na otázku argumentačnej „udržateľnosti“, napadnutého rozhodnutia z pohľadu odňatia možnosti dovolateľa konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a porušenia práva dovolateľa na súdnu ochranu (čl.46 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru).

Z ustálenej judikatúry ESĽP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje

za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.).

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. sa s jeho odôvodnením stotožnil v celom rozsahu a odkázal naň v podrobnostiach, predstavuje odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia imanentnú súčasť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto bolo potrebné podrobiť prieskumu aj rozhodnutie súdu prvého stupňa z pohľadu splnenia požiadaviek, ktoré sú ustanovením § 157 ods.2 O.s.p. kladené na jeho odôvodnenie.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné.

Predovšetkým rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver, že nie sú splnené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu uplatnenú žalobcom v konaní, zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil, čím zároveň ponúkol dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné žalobe vyhovieť a akceptovať argumentáciu žalobcu ohľadom právneho posúdenia uplatneného nároku. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí dať odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, súd však nie je povinný v odôvodnení reagovať na každú námietku žalobcu a zdôvodňovať rozhodnutie z jeho uhla pohľadu, o to viac, pokiaľ ide o právne posúdenie veci. Ako správne uviedol odvolací súd právne posúdenie je vždy vecou súdu v zmysle zásady *iura novit curia* (práva pozná súd), ktorou je občianske súdne konanie ovládané. „*Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami*

spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú.., (uznesenie najvyššieho súdu z 22. septembra 2010 sp.zn. 5 Cdo 196/2009). Nemožno preto uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám prípadne odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia. Súd je povinný zdôvodniť svoje rozhodnutie len z pohľadu tých hmotnoprávných ustanovení, ktoré sa na prejednávajúcu vec vzťahujú a nie z pohľadu ustanovení, ktoré sú pre danú vec irelevantné. Ako už bolo vyššie uvedené do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), a preto okresný súd tým, že nezdôvodnil svoje rozhodnutie aj z pohľadu právneho posúdenia veci žalobcom, neodňal mu tým žiadne jeho procesné práva, ani mu neznemožnil skutkovo a právne argumentovať. Žalobcovi ostala zachovaná možnosť uplatnenia svojho vplyvu na výsledok sporu a to cestou riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, čo aj využil.

V zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V preskúmvanej veci odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, súčasne reagoval aj na odvolaciu argumentáciu žalobcu, a to aj vo vzťahu k jeho názoru na právne posúdenie ním uplatneného nároku. Odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a dovolací súd nezistil dôvod, pre ktorý by odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu malo za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade nepreskúmateľné a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie

základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu a prípustným dôvodom dovolania nie je ani nesúhlas účastníka s výsledkom sporu.

V súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu žalobca vytýkal odvolaciemu súdu, že sa pokúsil tento nedostatok odstrániť tým, že sám nahradil nedostatok odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona o ochrane spotrebiteľa, hoci bol povinný napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa pre túto vadu zrušiť a vrátiť mu na ďalšie konanie.

Ani táto námietka žalobcu nemá svoje opodstatnenie, pretože oba sudy nižšieho stupňa dospeli v prejednávanej veci k zhodnému záveru, že na vec je potrebné aplikovať ustanovenia § 433 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce osobitný prípad zodpovednosti za škodu namiesto všeobecných ustanovení § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka, ktorých sa žalobca dovoľával. Súčasne rozhodnutia oboch súdov boli založené na tých istých skutkových zisteniach, ktoré ich viedli ku konštatovaniu, že zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú žalobcovi nebola daná. Okresný súd vychádzal z preukázaných skutočností, že žalobca si svoje veci odložil na miesto, ktoré nebolo určené na odkladanie osobných vecí; prechovával ich vo svojej osobnej blízkosti; svedkyňa S. Š. žalobcu upozornila na nevhodné uloženie osobných vecí (viď str. 3 rozsudku okresného súdu); rovnako odvolací súd považoval tieto skutočnosti za preukázané (viď str. 6 rozsudku odvolacieho súdu). Ak aj odvolací súd nad rámec toho, čo uviedol už súd prvého stupňa, vyslovil ďalšie dôvody, pre ktoré nebolo možné žalobe vyhovieť (vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 415, § 420 Občianskeho zákonníka a zákona o ochrane spotrebiteľa), reagoval tak na odvolacie námietky žalobcu, pričom aj po tomto doplnení si zásadný význam zachoval (zhodný) záver súdov, že dôvodom pre zamietnutie žaloby bola skutočnosť, že zo strany žalovanej nedošlo k porušeniu žiadnej právnej povinnosti a nie sú splnené podmienky vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle § 433 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že išlo o žalobcovu právnu argumentáciu, ktorá bola predmetom aj základného konania, dovolací súd v postupe odvolacieho súdu nezistil žiadne porušenie procesných oprávnení žalobcu, ktorý mal možnosť v priebehu tak základného, ako aj odvolacieho konania reagovať na možné posúdenie nároku v zmysle ustanovení § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 4 Cdo 37/2001, na ktoré žalobca v rámci dovolacej argumentácie

poukazoval, jeho závery nie sú aplikovateľné na prejednávajúcu vec, pretože v danom prípade už samotný odvolací súd konštatoval, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neumožňovalo prijatie záveru vyplývajúceho z jeho výroku. Rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci vychádzalo z iných, prvostupňovým súdom nehodnotených skutkových zistení a dôkazov, pričom dovolatelia nemali možnosť na tieto dôkazy a zistenia reagovať v základnom konaní.

K ďalším námietkam žalobcu spochybňujúcim nesprávnosť či neúplnosť skutkových zistení dovolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Vytýkaná neúplnosť alebo nesprávnosť by mohla byť (prípadne) spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Námietky dovolateľa v tomto smere preto z hľadiska prípustnosti a zároveň dôvodnosti podaného dovolania neboli právne významné a dovolací súd sa nimi nemohol zaoberať.

Pokiaľ ide o nesprávny procesný postup okresného súdu pri vykonávaní dôkazu - výsluchu svedkyne S. Š., ktorá podľa tvrdenia žalobcu bola prítomná v pojednávacej miestnosti ešte pred samotným výsluchom, dovolací súd konštatuje, že podľa obsahu zápisnice súdu z pojednávania dňa 8. februára 2011 (č.l. 31 spisu) nie je zrejmé, či svedkyňa bola prítomná v pojednávacej miestnosti počas prednesov účastníkov k veci, avšak aj prípadný nesprávny procesný postup okresného súdu v tomto smere by bez ďalšieho nespôsobil odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom. Namietaný nesprávny procesný postup okresného súdu mohol mať prípadne za následok nesprávnosť skutkových zistení a vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia spojenú s procesnou vadou konania v zmysle

§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., vada tejto povahy v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Podľa obsahu spisu svedkyňa mala preukázať tvrdenia žalovanej, ktorá za týmto účelom zabezpečila jej prítomnosť na pojednávaní, už z tohto samotného faktu je zrejmé, že svedkyňa mala vedomosť o predmete sporu, aj o tom, k akým skutočnostiam bude vypočítaná, preto jej prítomnosť na pojednávaní počas prednesov účastníkov nemohla mať vplyv na obsah jej výpovede. Keďže žalobca na pojednávaní nenamietal prítomnosť svedkyne počas prednesov účastníkov, nespochybnil vierohodnosť jej výpovede a súd mu dal priestor na vyjadrenie sa k obsahu výpovede svedkyne a tiež mu umožnil klásť jej otázky, boli zachované všetky žalobcove procesné práva priznané mu občianskym súdnym poriadkom.

Preskúmaním veci ale bolo zistené, že vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu (č.l. 113 spisu) nebolo doručené žalobcovi na vyjadrenie. K tomuto zisteniu dovolací súd poznamenáva, že Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančínková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadřila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že vyjadrenie žalovanej (viď č.l. 113 spisu) k odvolaniu žalobcu (č.l. 101 spisu) bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a žalobcovi mala byť preto daná možnosť oboznámiť sa s týmto vyjadrením. Zo spisu vyplýva, že v danom prípade táto

možnosť nebola žalobcovi vytvorená. V dovolaní sa preto opodstatnene (nie však z dôvodu uvedeného žalobcom) namieta, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať podľa § 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v konaní bola žalobcovi odňatá možnosť pred súdom konať, je jeho dovolanie nielen prípustné (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. júna 2015

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová